

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Пловдив, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно
гражданско дело № 20245300500141 по описа за 2024 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по жалба на „КолПойнт Ню Юръп“ ЕАД, ЕИК 175138361, представлявано от К. К. И. – **** за България, чрез адв.Д. А., САК против Решение № 4551/ 13.11.2023г. постановено по гр.д.№ 5310/2023г. по описа на ПРС – VIII гр.с., в частта, в която са уважени обективно съединени иски по чл.344, ал.1, т.1 и т.3 КТ за признаване незаконност на издадена заповед № 12087/ 22.02.2023г. за налагане на дисциплинарно наказание на ищеца Д. Б. Г. от гр.Пловдив, същата е отменена и присъдено обезщетение по чл.225, ал.1 КТ в размер на сумата от 15 157, 74 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради уволнението за периода 25.02. – до 25.08.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума, начиная от 18.04.2023г. до окончателното ѝ изплащане. Иска се неговата отмяна и отхвърляне на предявените иски, като се присъдят направените разноси пред двете инстанции. Изложени са доводи за неправилност на обжалваното решение поради неправилна интерпретация на събраните по делото доказателства, като е било кредитирано изцяло заключението на вещото лице по СТЕ Ст.М., не се възприемат доводите на районния съд

съобразно разпоредбата на чл.189, ал.1 КТ с оглед наличието на реализирано „логване“ в работната система от ищеца в два от процесните дни / 15.02. и 16.02.2023г., без датата 17.02.2023г./, които доводи се оспорват въз основа на изложение на обстоятелството, че ищецът още на 10.01.2023г. не е отварял и не е изпращал от предоставения му от работодателя за целта служебен акаунт, като а отбелязаните инцидентни логвания на ищеца в системите били без цел да свърши конкретна работа. С оглед на това се излагат съображения за наличие на неявяване на ищеца за посочения в обжалваната заповед период, като КТ допуска налагане на наказание за неявяване дори само за два работни дни. Прави се довод за това, че логването било на посочените дати рано сутринта /6:53ч./ и през нощта/ 3:15ч./, което било много преди започване на работния ден и без извършване на трудова дейност. За това се счита, че при определяне на наказанието били взети предвид тежестта на нарушението и другите обстоятелства по чл.189, ал.1 КТ. Недоказани били възраженията на ищеца за наличието на технически причини и лоша организация на работа, поради което същият не изпълнявал задълженията си.

Постъпил е отговор по въззивната жалба от въззиваемия Д. Б. Г., чрез адв.И. Т., ПАК, с който се оспорва изцяло като неоснователна въззивната жалба, по подробно поддържани съображения, изложение на което е налице в първоинстанционното производство с исковата молба, вкл. във връзка със задълженията на работодателя по чл.193, ал.1 КТ. Иска се потвърждаване на обжалвания съдебен акт на районния съд като правилно и законосъобразно и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените доказателства, намери следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна, подадена е против подлежащ на обжалване съдебен акт и в срока по чл.259, ал.1 ГПК, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

Ищецът Д. Б. Г. от г.П., представляват от адв.И. Т., ПАК, е сезирал съда с обективно съединени искове по чл.344, ал.1, т.1 и т.3 във връзка с чл.225, ал.1 КТ за признаване незаконност на наложено дисциплинарно наказание „ Дисциплинарно уволнение“ на основание чл.190, ал.1, т.2 КТ и чл.188, ал.3 КТ – неявяване на работа в течение на повече от два последователни работни дни, в резултат на което е прекратено трудовото му правоотношение на

основание чл.330, ал.2,т.6 КТ със Заповед № 12087/ 22.02.2023г., връчена на лицето на датата 27.02.2023г. По изложени съображения за незаконосъобразност на наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“ ищецът е поискало признаване нейната незаконност и отмяна, като се присъди обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа, но не за повече от шест месеца, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното му изплащане. За изясняване на фактическите обстоятелства е ангажирана ССЕ и СТЕ.

Ответникът „Колпойнт ню юрп“ ЕАД, ЕИК: 175138361, представлявано от К. Кр.И., е оспорил в писмен отговор по чл.131 ГПК предявените искове като неоснователни. Не са оспорени обстоятелствата, че ищецът е заемал длъжността „***“ към отдел „****“ звено „ **** /Пловдив/“ по първоначален трудов договор от 14.05.2012г. и последващи описани допълнителни споразумения . Оспорени са твърденията на ищеца, че при преминаване на работа от разстояние, работодателят е целял намаляване на разходите за наем на работни помещения, на което е противопоставен мотива относно целящата от работодателя превенция на заболяването COVID-19 и намаляване на риска от заразяване с коронавирусна инфекция на служителите, за което със Заповед от 13.03.2020г. е било разпоредено преминаване от работа, извършвана в помещенията на работодателя, към работа от разстояние поетапно в зависимост от техническите възможности в съответното Звено/Проект. Оспорени са и останалите заявени фактически обстоятелства, свързани с посочени от ищеца негативи във връзка с организационния процес в дружеството, в каквата връзка е съществувала неяснота относно работното време, по повод на което ищецът е следвало да се съобразява с работното време на държавите, в които се изпълняват проектите, по които същият е бил ангажиран. Във връзка с оспорване твърдението на ищеца, че е имало изискване ищецът да работи извън европейското работно време, е приложена таблица, че същият полагал труд в работното си време и съобразно часовата зона, в която се намира България. Оспорено е и твърдението ищецът да е имал постоянни затруднения да се логва в ползваните системи, както и твърденията за приложен репресивен подход спрямо ищеца и действителната причина се кореняла в настойчивите му възражения срещу описания хаос в работния процес. Оспорено е и възражението на ищеца за недостатъчност на предоставения му срок за писмени обяснения, който е счетен за разумен и

достатъчен в периода от 13,47 ч до 17.00ч на работния ден. На 23.02.2023г. ищецът бил получил лично изпратената от работодателя с писмо -обратна разписка заповедта за уволнение и декларация по чл.333 КТ и саморъчно е положил подпис и изписал фамилията си. Процесната заповед е издадена и подписана от представляващ ответното дружество – К. И., действаща чрез пълномощник, съгласно посочено нотариално пълномощно от 21.08.2020г. на Нотариус Петя Димова, рег.№ 711 на НК.

От депозираното по делото заключение по назначената ССЕ е установен размерът на полученото от ищеца последно БТВ за пълен работен месец на заеманата от същия длъжност „****“ в размер на 2 526,29 лева.

По делото са ангажирани гласни доказателства. Разпитаният по делото св. К*** М. М***, бивш колега на ищеца, работил с него в екип, свидетелства за това, че на хартия работното им време е било от 9.00ч до 18.00ч, но поради различни фактори това се изменяло от време на време, като интернационални обаждания, заради това, че компанията е международна и често се случвало да работят с хора от други континенти и е било трудно да се спазва организацията на работното време, както и за това, че им били поставяни работни задължения извън работното време. От разпитаната по делото св. Г** Б**, работила на длъжността „****“ в компанията, с показанията ѝ са оспорени обстоятелствата за ищеца да е било необходимо да се съобразява с различно часово време в работата си, което било указано от преките му ръководители, същата в качеството си на заеманата ѝ длъжност не е получава оплаквания от ищеца, че се налага да работи извън работно време. Установява се от разпитаната свидетелка задължението на всеки от служителите в ответното дружество да се логват или да се регистрират, съответно първо да се логват в компютъра си, след което на служебния имейл, където разполагат със служебен чат, а служителите на „****“ отговаряли за работното време.

От депозираното заключение на в.л. инж. Ст. М*** по СТЕ, прието като компетентно изготвено, е установено, че в изследвания период от 15.02.-17.02.2023г. , акаунта ***** се е логвал / влизал в системата на датите 15.02.2023г и 16.02.2023г. По делото не е спорно и от изложението на ответника в ОИМ се установява, че всички дружества по света, опериращи под търговското наименование „Телъс Интернешънъл“ са ръководени от екипите на Телъс Интернешънъл /КДА/ ИНК. Канада, ситуиран в различни

точки на света, като „Колпойнт Ню Юръп“ ЕАД е собственост на Телъс Интернешънъл / Ю.К./ ЛТД Великобритания, а последното – собственост на „Телъс Интернешънъл Канада“ / КДА/.Канада.

При така събраните по делото доказателства районният съд е уважил предявените иски от ищеца с решаващите мотиви за установеност наличието на логване в служебния си акаунт при ответника, поради което на посочените две дати ищецът не е извършил посоченото в заповедта за уволнение нарушение на трудовата дисциплина, независимо, че на 17.02.2023г. не се е логвал в акаунта си при ответника, с оглед разпоредбата на чл.189, ал.1 КТ дисциплинарното уволнение на ищеца се явява несъразмерно тежко спрямо нарушението и поведението на ищеца.

Въззивният съд приема решаващият мотив на първоинстанционния съд за кореспондиращ на събраните доказателства по делото, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и за незаконосъобразност на наложеното най-тежко дисциплинарно наказание „уволнение“. С оглед разпоредбата на чл.189 КТ.

Това е така, тъй като не е налице и съставомерност на посоченото дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 190, ал.1, т.2 КТ – неявяване на работа в течение на два последователни работни дни. Фактическите основания за налагане на атакуваното дисциплинарно нарушение се опровергава от установения по делото правно релевантен факт за наличие на логване от страна на ищеца в два последователни дни от процесния период от 15.02. – 17.02.2023г. по указания от работодателя начин в служебния си акаунт, а именно на датите 15 и 16.02.2023г. В доказателствена тежест на работодателя е при оспорване законността на наложено дисциплинарно наказание установяване на неговата правомерност, в каквато насока принципно е указано на ответника с определението на съда по чл.140 ГПК.

С въззивната жалба изводите на съда се оспорват с насрещните изявления на работодателя, че видно от СТЕ по делото на датата 10.02.2023г. ищецът не е отговорил на изпратил писма на служебния акаунт **** като такива били изпратени последно на 09.02.2023г., което се било случило за всички имейл и чат-съобщения след датата 07.02.2023г. Оспорва се също така логванията на ищеца на установените дати да са били с цел извършване на някаква работа, поради което се излага тезата, че се касае за инцидентно логване.

Така формулираните доводи и възражения от една страна не са формулирани

в отговора по исковата молба в защитната теза на работодателя, вкл. с оглед лежащата върху същия доказателствена тежест за установяване законност на наложеното най-тежко дисциплинарно нарушение „уволнение“, поради което принципно се явяват в нарушение на императивната разпоредба по чл.266, ал.1 ГПК, от една страна. Независимо от това и да би коментирани по същество следва да се отбележи от друга страна, че с уволнителната заповед по чл.330, ал.2, т.6 КТ ясно и точно е формулирано дисциплинарното нарушение, за което е наложено дисциплинарно уволнение по чл.190, ал.1, т.2 КТ – неявяне на работа на датите 15., 16. И 17.02.2023г. Дисциплинарното производство е строго формално производство с императивни изисквания относно конкретиката на посочените от работодателя дисциплинарни нарушения съгласно изричната разпоредба на чл.195, ал.1 и сл. КТ, а именно - изискване за посочване на нарушението и кога е извършено, каквото в случая е спазено в издадената уволнителна заповед, според която и процесът на доказване е ограничен от описаните в нея фактически обстоятелства, вкл. периода на посочените за извършени дисциплинарни нарушения. Повдигнатите с настоящата въззивна жалба нови твърдения за период извън посочения в уволнителната заповед са правно неотносими към предмета на доказване, поради което и не следва да се интерпретират. Такива се явяват и изложените от ответника нови твърдения и възражения също относно извършените същностни действия от страна на ответника на посочените дати, които са извън предмета на доказване, доколкото в изпълнение на разпоредбата на чл.195, ал.1 КТ работодателя е посочил нарушението „неявяване на работа в два последователни работни дни“, което е вид формално нарушение на трудовата дисциплина и което също ангажира предмета на доказване в рамките на изследване на спорни въпрос – наличие на данни за явяване или неявяване на работа от страна на служителя по начина, определен със заповедта на работодателя за работа от разстояние в условията на пандемия. Във връзка с последното ирелевантни за конкретния правен спор са въведените от страните фактически обстоятелства по какви причини работодателят е въвел организацията за работа от разстояние в условията на пандемията.

По така изложените съображения и от въззивния съд предявеният иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ се явява основателен и доказан. Такъв се явява и искът по чл.344, ал.1, т.3 КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ като акцесорен на главния

иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ, неоспорен от ответника по основание и размер, поради което подлежи на уважаване в установения му размер от 15 157, 74 лева.

На основание чл.78, ал.1 ГПК на въззиваемата страна следва да се присъдят направените разноски за настоящата инстанция в общ размер от 1720 лева, съобразно списък за разноски по чл.80 ГПК.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4551/ 13.11.2023г. постановено по гр. д. 5340/ 2023г. по описа на Пловдивски районен съд – VIII гр.с., в частта, в която е уважен главният иск на Д. Б. Г., ЕГН: ***** от гр.П*** против „Колпойнт Нью Юръп“ ЕАД, ЕИК: 175138361 на основание чл.344, ал.1, т.1 КТ за признаване незаконност и отмяна на Заповед № 12087/ 22.02.2023г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл.190, ал.1, т.2 и чл.188, ал.3 КТ на ищеца и прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ считано от 27.02.2023г., както и в частта , в която е уважен предявения иск по чл.344, ал.1, т.3 КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ на Д. Б. Г., ЕГН: ***** от гр. П*** против „Колпойнт Нью Юръп“ ЕАД, ЕИК: 175138361 в размер на сумата 15 157, 74 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради уволнението на ищеца за периода 25.02.2023г. – 26.08.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума , начиная от 18.04.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта на разноските.

В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „Колпойнт Нью Юръп“ ЕАД, ЕИК: 175138361 да заплати на Д. Б. Г., ЕГН: ***** от гр. Пловдив сумата 1720 лева / хиляда седемстотин и двадесет лева/ - направени разноски за въззивната инстанция за адв.възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____